

Kendime Mektuplar -4-

Sevgili,

Bu sabah yine bir rüyayla uyandım. Bir kuşum ben ve etrafım masmavi bir gökyüzü ile çevrili. Hava öyle berrak öyle ışıltılı ki, içindeki her şey yıldız yıldız; billura dönüşüyor bütün gök cisimleri. Onları görebilmek için daha yükseklere daha yükseklere uçuyorum. Sonra aniden bir rüzgar çıkıyor. Bir sis kaplıyor etrafı. Bu sis içinde her şey birbirine çarpıyor. Kanadıma değen sert bir madde dengemi kaybetmeme neden oluyor ve düşmeye başlıyorum. Çevremdeki bütün kuşlar bir sığınak bulma ve kendini kurtarma telaşıyla oradan oraya uçuşuyorlar. Ben hızla düşüyorum. Kanadım açılmıyor artık. Ayaklarım demir bir külçe gibi aşağıya çekiyor beni. Kendimi boşluğa bıraktım. Korkuyor muyum? Hayır. Tuhaf bir teslimiyet duygusu içindeyim, belki de bir uyku hali; kapattım gözlerimi. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Yumuşak, sıcacık bir şey içindeyim, hissediyorum onu. Usul usul açıyorum gözlerimi. Başımı yavaşça kaldırıyor, etrafıma bakıyorum. Senin avuçlarındayım. Başım tekrar düşüyor, gözlerim kapanıyor ve ben uyanıyorum.

"Hiçbir sevginin seni hapsedmesine izin verme." diyor Simon Weil ve devam ediyor, "Yalnızlığını koru. Olur da sana gerçek bir sevginin sunulduğu gün gelirse, içsel yalnızlığın ile dostluğun arasında bir karşıtlık olmayacaktır. Aksine sen onu tam da yanılığa mahal vermeyen bu işaretten tanıyacaksın. Diğer sevgiler katı bir şekilde disipline sokulmalıdır."

Sevgili, ben ne zaman kendi yalnızlığımda kalsam senin bana kanat taktığını hissederdim. Ben o kanatla bazen kendi içime gömülür, geçmiş yaşantıların o sonu gelmez tekrarlarında, kördüğüm olmuş acılarında, yıldız yıldız parıldayan sevinçlerinde, karşılanmamış eksikliklerinde, telafi edilmemiş hatalarında, seni arayışın bilinmezliklerinde mecalim kalmayınca kadar dolaşır, sonra geleceğin o binbir çeşit imkanlarından hangisini seçeceğime karar veremeyişinin yorgunluğuyla sana dönerdim. Bazen de şimdinin o huzur verici sükunetine dalar, o anı bütün benliğime işler, ardından zaman ve mekan perdelerini aşarak sonsuzluğun içinde o yegâne Yüce Yaratıcı'nın rahmetini, kudretini, cemalini müşahede ettiğim yerde seni bulurdum.

Bugün kaktüsümde çiçekler açtı. Sarı renkli. Görsen, bir dokunsan yumuşacık ve öyle şirinler ki. O dikenli, kendisine hiç yaklaştırmayan, hep uzaktan bakıran bu top top canlının böylesine zarif, gül tenli çiçekleri olsun, hayret verici değil mi? Biliyor musun kendimi korumaya aldığımda, güçlü görünmek için çabaladığımda sanırım bu kaktüs gibi oluyorum. Başkaları bendeki çiçekleri mi yoksa dikenleri mi görüyor, bilmiyorum; ama sen beni her halimle görüyorsun. Bana rağmen elimden tutman, benden vazgeçmemen, bana inanman iyileştiriyor beni. Sen de benim elimi tutmalısın, bana inanmalısın dediğini duyar gibiyim. Söz, başaracağım bunu.